[redacted]

25 Cdo 2136/99-67

U S N E S E N Í

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobců **1) I[redacted] Š[redacted],** bytem [redacted], **2) M[redacted] Š[redacted],** bytem [redacted], **3) F[redacted] H[redacted],** bytem [redacted], **4) nezl. N[redacted] H[redacted],** bytem [redacted], zast. třetím žalobcem, a **5) P[redacted] K[redacted],** bytem [redacted], proti žalovanému **CONCORDIA Praha,** družstvu katolických věřících, se sídlem v Praze 2, Jugoslávská 27, o náhradu škody, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 20 C 29/98, o dovolání žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. ledna 1999 č. j. 22 Co 522/98 - 49, takto:

I. Dovolání žalovaného **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů dovolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 13. 7. 1998 č. j. 20 C 29/98 - 31, jímž bylo žalovanému uloženo, aby zaplatil prvnímu žalobci částku 16.077,20 Kč s příslušenstvím, druhé žalobkyni částku 15.037,- Kč s příslušenstvím, třetímu žalobci částku 17.803,44 Kč s příslušenstvím, čtvrté žalobkyni částku 15.037,- Kč s příslušenstvím a páté žalobkyni částku 15.037,- Kč s příslušenstvím, a jímž bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení, byl rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 11. 1. 1999 č. j. 22 Co 522/98 - 49, potvrzen; dále městský soud rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení a zamítl návrh na připuštění dovolání. Odvolací soud shodně se soudem prvního stupně dospěl k závěru, že žalovaný odpovídá žalobcům za škodu vzniklou tím, že jim k objednaným letenkám z Heraklionu do Prahy předal nesprávný údaj o hodině odletu, v důsledku čehož žalobci let zmeškali a museli se dopravit do Prahy na vlastní náklady.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný dovolání, jehož přípustnost dovozuje z ust. § 239 odst. 2 o.s.ř., a uplatňuje dovolací důvod podle § 241 odst. 3 písm.d/ o.s.ř. Za nesprávné pokládá závěry odvolacího soudu ohledně pasivní legitimace, neboť žalovaný byl pouze zprostředkovatelem obchodu mezi žalobci a společností CK Alfa Omega Travel, resp. Condor CS, spol. s r. o., jehož úkolem bylo jen zajištění a zaplacení letenek, zatímco dále již pokračoval přímý právní vztah mezi žalobci a dopravní společností. Dovolatel namítá, že výše škody byla ovlivněna nehospodárným postupem žalobců při zajištění náhradní dopravy. Navrhl, aby rozsudky soudů obou stupňů byly zrušeny a aby věc byla vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o.s.ř.) po přezkoumání věci dospěl k závěru, že v dané věci dovolání směřuje proti rozhodnutí, proti němuž není přípustné.

Podle § 236 odst. 1 o.s.ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští.

Dovolání je přípustné proti rozhodnutí odvolacího soudu, jestliže trpí vadami uvedenými v ust. § 237 odst. 1 o.s.ř.

Dovolání je dále přípustné proti rozsudku odvolacího soudu, jímž byl změněn rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé (§ 238 odst. 1 písm. a/ o.s.ř.), nebo jímž byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl jinak než v dřívějším rozsudku proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil (§ 238 odst. 1 písm. b/ o.s.ř.). Podle § 238 odst. 2 písm .a/ o.s.ř. není dovolání podle odstavce 1 tohoto ustanovení přípustné ve věcech, v nichž dovoláním dotčeným výrokem bylo rozhodnuto o peněžitém plnění nepřevyšujícím 20.000,- Kč a v obchodních věcech 50.000,- Kč.

Podle § 239 odst. 2 o.s.ř. nevyhoví-li odvolací soud návrhu účastníka na vyslovení přípustnosti dovolání, který byl učiněn nejpozději před vyhlášením potvrzujícího rozsudku nebo před vyhlášením (vydáním) usnesení, kterým bylo rozhodnuto ve věci samé, je dovolání podané tímto účastníkem přípustné, jestliže dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam. Podle § 239 odst. 3 o.s.ř. platí ust. § 237 odst. 2, § 238 odst. 2 a § 238a odst. 2 o.s.ř. obdobně.

V dané věci žalovaný napadá dovoláním rozsudek odvolacího soudu, kterým byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně, přičemž předmětem řízení před soudy obou stupňů bylo ve výroku o věci samé peněžité plnění ve výši 16.077,20 Kč s příslušenstvím ve vztahu k prvnímu žalobci, po 15.037,- Kč s příslušenstvím ve vztahu k druhé, čtvrté a páté žalobkyni a 17.803,44 Kč s příslušenstvím ve vztahu k třetímu žalobci. Ačkoliv součet těchto částek převyšuje hranici 20.000,- Kč, je jednoznačné, že se skládá z pěti nároků pěti samostatných účastníků (tzv. subjektivní kumulace), kteří nejsou nerozlučnými společníky ve smyslu ustanovení § 91 odst. 2 o.s.ř., takže rozsudek se nemusí nutně vztahovat na všechny společně. Protože tak jde vlastně o pět samostatných nároků spojených do jednoho řízení (§ 91 odst. 1 o.s.ř.), má rozhodnutí odvolacího soudu ohledně každého z nich charakter samostatného výroku a přípustnost dovolání je též třeba zkoumat u každého výroku odděleně bez ohledu na to, zda nároky byly uplatněny a bylo o nich rozhodnuto v jednom řízení jedním rozsudkem. Jestliže žádným z dovoláním dotčených výroků nebylo rozhodnuto o peněžitém plnění převyšujícím 20.000,- Kč, je přípustnost dovolání vyloučena ustanovením § 238 odst. 2 písm. a/ o.s.ř., aniž by na použití tohoto ustanovení měla vliv okolnost, že součet výše plnění ze všech samostatných nároků přesahuje částku 20.000,- Kč.

Vzhledem k ust. § 239 odst. 3 a § 238 odst. 2 písm. a/ o.s.ř., které vylučuje přípustnost dovolání proti rozhodnutí o peněžitém plnění nepřevyšujícím 20.000,- Kč i z hlediska ustanovení § 239 o.s.ř., nemůže být dovolání přípustné ani v případě, že by rozhodnutí obsahovalo řešení otázky zásadního právního významu ve smyslu ustanovení § 239 odst. 2 o.s.ř.

Protože v dané věci nebyly splněny předpoklady ust. § 239 o.s.ř., za nichž může dovolací soud rozhodnout o přípustnosti dovolání proti potvrzujícímu rozsudku odvolacího soudu, a protože ani podle § 238 o.s.ř. není dovolání v dané věci přípustné, zbývalo posoudit otázku přípustnosti dovolání z hlediska ust. § 237 o.s.ř. Podle tohoto ustanovení je dovolání přípustné proti rozhodnutí odvolacího soudu, jestliže v řízení došlo k vadám uvedeným v ust. § 237 odst. 1 o.s.ř., přičemž omezení uvedené v ust. § 238 odst. 2 písm. a/ o.s.ř. zde neplatí. Dovolatel netvrdí a ani z obsahu spisu nevyplývá, že by rozsudek odvolacího soudu trpěl některou z vad uvedených v ust.§ 237 odst. 1 o.s.ř.

Dovolání proti výroku o nákladech řízení, který má povahu usnesení, zákon nepřipouští (§ srov. § 238a, § 239 o.s.ř.).

Z uvedeného vyplývá, že dovolání směřuje proti rozhodnutí, proti němuž není přípustné.

Nejvyšší soud proto dovolání žalovaného podle § 243b odst. 4 věty první a § 218 odst. 1 písm. c/ o.s.ř. odmítl, aniž se mohl zabývat věcí z hlediska uplatněného dovolacího důvodu podle § 241 odst. 3 písm. d/ o.s.ř.

O náhradě nákladů dovolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 243b odst. 4, § 224 odst. 1, § 151 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř., neboť žalovaný neměl v dovolacím řízení úspěch a žalobcům náklady v dovolacím řízení nevznikly.

Proti tomuto usnesení není přípustný opravný prostředek.

V Brně 28. září 1999

JUDr. Marta Š k á r o v á [redacted]
předsedkyně senátu

[redacted]